

ኑ - እርሱን እናወድሰው!

ራእይ 4-5

በሕይወታችንም ሆነ በአብያተ ክርስቲያናታችን ውስጥ ከማንኛውም ነገር አብልጦ ሊኖረን የሚገባው እውነተኛ መንፈሳዊ አምልኮ ነው። ዛሬ ለክርስቶስ ስለመመስከርና ስለማገልገል የማያቋርጥ ትኩረት ቢደረግም፤ ዳሩ ግን እርሱን ስለማምለክ የሚነገረው ያንንም ያህል በቂ አይደለም። «ማምለክ» ማለት «የሚገባውን ለእርሱ መስጠት» ማለት ነው (ራእይ 4:11፤ 5:12 ተመልከት)። ይህም እግዚአብሔርን ስለ እርሱነቱና ስላደረጋቸው ነገሮች ለማመስገን ባለን ኃይልና ባለን ነገር ሁሉ መጠቀም ማለት ነው።

መንግሥተ ሰማይ የአምልኮ ሥፍራ ስለሆነ፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ለዘላለም እርሱን ማምለክ አለባቸው። በመሆኑም፤ ዛሬ መለማመዱን ብንያያዘው ሳይሻል አይቀርም! የራእይ 4-5 ጥናት እግዚአብሔርን እንዴት እንደምናመልክና የሚገባውንም ክብር እንዴት እንደምንሰጠው በተሻለ ሁኔታ ለመረዳት ያስችለናል።

ራእይ 1:19 እግዚአብሔር በመንፈሱ ምሪት ለዚህ መጽሐፍ የሰጠው አስተዋጽኦ ከሆነ፤ ምዕራፍ 4 ደግሞ ወደ ሦስተኛው ክፍል ያሸጋግረናል - «ከዚህ በኋላ ይሆን ዘንድ ያለው።» እንዲያውም፤ እግዚአብሔር ዮሐንስን ወደ ሰማይ ሲጠራው ይህንኑ ነበር የነገረው። ዮሐንስ በዚህ ልምምዱ፤ የቤተ ክርስቲያን ዘመን በሚፈጸምበት ጊዜ በእግዚአብሔር ሰዎች ላይ ምን እንደሚደርስ የሚያስረዳ ይመስላል - ሰማይ ይከፈታል፤ ድምፅና የመለከት ማስተጋባት ይከተላል፤ ቅዱሳንም ወደ ሰማይ ይነጠቃሉ (1ኛ ተሰ. 4:13-18፤ 1ኛ ቆሮ. 15:52)። ከዚያ ወዲያ፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ የሚያፈሰው ፍርድ ሊጀምር ይችላል።

ይሁንና እግዚአብሔር ቁጣውን ከማፍሰሱ በፊት፤ የክብሩን ጨረፍታ እንድናይና፤ በሰማይ እግዚአብሔርን የሚያመልኩ ፍጥረታት ምስጋናቸውን ሲያቀርቡ እንድንሰማ ያደርጋል። የአምልኮዎቻቸውንም

ሁለት ገጽታዎች እንድንማራቸውና እንድንከተላቸው በመቀጠል ቀርበዋል፡-

ፈጣሪን ያመልኩታል (ራእይ 4)

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ቁልፉ ቃል «ዙፋን» የሚለው ሲሆን፤ 14 ጊዜ ተጠቅሶ ይገኛል። በእርግጥ ይኼ ቁልፍ ቃል በዚህ በራእይ መጽሐፍ በጠቅላላው አርባ ስድስት ጊዜ ተጠቅሶ ይገኛል። በምድር ላይ ምንም ቢደርስ፤ እግዚአብሔር በዙፋኑ ላይ ተቀምጦ ሁሉንም በመቆጣጠር ላይ ይገኛል። የተለያዩ መምህራን ራእይን በተለያዩ መንገዶች ቢተረጉሙትም፤ ዳሩ ግን ሁላቸውም ዮሐንስ የእግዚአብሔርን ክብርና ሉዓላዊነት በማጉላቱ አሳብ ላይ ይስማማሉ። ይህ በዮሐንስ ዘመን በመከራ ውስጥ ለነበሩ ቅዱሳንና በታሪክ ውስጥ ለሚገኘው ዘመን ሁሉ ምንኛ ማበረታቻ ነው!

ዙፋኑን ማዕከላዊ ሥፍራ አድርገን በመውሰድ፤ የዚህን አስደሳች ምዕራፍ አቀማመጥ በቀላሉ ልንረዳ እንችላለን።

በዙፋኑ ላይ - ሁሉን ቻይ አምላክ (4:2-3)፡- ወልድ ወደዙፋኑ የሚቀርበው በ5:6 ላይ ስለሆነና መንፈስ ቅዱስም በ4:5 ላይ በዙፋኑ ፊት ስለተጠቀሰ፤ በዚህ ሥፍራ የሚገኘው እግዚአብሔር አብ ነው። እግዚአብሔር በመለኮታዊ ባሕርይ ምን እንደሚመስል በሰብአዊ ቋንቋ ለመግለጽ የሚቻልበት መንገድ የለም። ስለሆነም ዮሐንስ ማድረግ የሚችለው በሚታወቁ ነገሮች አወዳድሮ መግለጽ ብቻ ነበር። ኢየሱስድ የከበረ ድንጋይ ሲሆን (21:11 ተመልከት)፤ ሰርድዮን ቀይ ነው። መዝሙር (104)፡2 እና 1ኛ ጢሞቴዎስ 6፡16 እንደሚገልጹት፤ ጌታ ብርሃንን የለበሰ ነው። ሁለቱም ኢየሱስድና ሰርድዮን በሊቀ ካህኑ የደረት መታጠቂያ ላይ ይደረጉ ነበር (ዘዳ. 28፡17-21)።

በዙፋኑ ዙሪያ - ቀስተ ደመና (4:3)፡- በሰማይ ላይ ነገሮች ሁሉ ሙሉ በመሆናቸው፤ ይህ ቀስተ ደመና ሙሉ እንጂ ግማሽ ክብ አልነበረም። ቀስተ ደመናው እግዚአብሔር ከኖኅ ጋር ያደረገውን ቃል ኪዳን የሚያስታውሰን ሲሆን (ዘፍጥ. 9፡11-17)፤ ዳግመኛ ምድርን በውኃ እንደማያጠፋት የሚያመለክት ነው። ቀጥለን እንደምንመለከተው፤ የእግዚአብሔር የተስፋ ቃል ከኖኅ ጋር ብቻ ሳይሆን፤ ከፍጥረቱ ሁሉ ጋር ነበር።

ፍርድ ሊገለጽ የቀረበ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ቀስተ ደመናው በሚፈርድበት ጊዜም ሳይቀር እግዚአብሔር መሐሪ እንደሆነ ያስታውሰናል (ዕንባ. 3:2)። ብዙውን ጊዜ ቀስተ ደመና የሚታየው ከማዕበል በኋላ ሲሆን፤ በዚህ ሥፍራ ላይ ግን ከማዕበሉ በፊት እናየዋለን።

በዙፋኑ ዙሪያ - ሽማግሌዎችና እንስሳት (4:3-4፤ 6-7)፡- እነዚህ ሰማያዊ ፍጥረታት በዙፋኑ ዙሪያ የተቀመጡት የጎን መሥመር ይዘው ሲሆን፤ ቀስተ ደመናው የላይ መሥመር ተከትሎ እንደነበር አያጠራጥርም። እነዚህ የሰማይ ፍጥረታት በንጉሡ ችሎት ፊት የሚገኙ ነበሩ።

በዙፋን ላይ የተቀመጡት ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች እንማናቸው? መላእክት ስላልተቆጠሩ (ዕብ. 12:22)፤ አክሊልን ስላላደረጉ፤ ወይም በዙፋን ላይ ስላልተቀመጡ እነዚህ ሽማግሌዎች መላእክት ናቸው ለማለት አያስደፍርም። በተጨማሪም፤ በራእይ 7:11 ላይ ሽማግሌዎቹ ከመላእክት ተለይተው ተጠቅሰዋል (5:8-11 ተመልከት)። ደግሞም ያደረጓቸው አክሊሎች «የድል አክሊሎች» (በግሪኩ እስጢፋኖስ - 2:10 ተመልከት) ሲሆኑ፤ ለመላእክት ግን ሽልማት እንደሚሰጥ የሚያመለክት መረጃ የለም።

እነዚህ ሽማግሌዎች ምናልባት በሰማይ ዙፋንና ሽልማት ተሰጥቷቸው የሚኖሩትን የእግዚአብሔርን ሕዝቦች የሚያመለክቱ ይሆናሉ። በብሉይ ኪዳን መቅደስ ውስጥ ሃያ አራት የክህነት አገልግሎት ሥርዓቶች ነበሩ (1ኛ ዜና 24:3-5፤ 18፤ ሉቃ. 1:5-9 ተመልከት)። የእግዚአብሔር ሕዝቦች ከክርስቶስ ጋር የሚገዙና የሚያገለግሉ «ነገሥታትና ካህናት» ናቸው (ራእይ 1:6)። በተለይ ምስጋናቸውን ልብ በል (5:9-10)። ዳንኤል ዙፋናት ተዘርግተው ሲመለከት (ዳን. 7:9)፤ ተቀማጭ አልነበረባቸውም። ዳሩ ግን ዮሐንስ ሲመለከታቸው በተቀማጭ ተሞልተው ነበር። እንደሚታወቀው አሥራ ሁለት የእስራኤል ነገዶችና አሥራ ሁለት ሐዋርያት ስለነበሩ፤ ምናልባትም ቁጥር ሃያ አራት የእግዚአብሔርን ሕዝብ ምልዓት ያመለክት ይሆናል።

ነጭጭ ልብሶችና የዘንባባ ዝንጣፊዎች ድልን ያሳያሉ (7:9 ተመልከት)። እነዚህ በክርስቶስ ላይ በነበራቸው እምነት ምክንያት ድል የነሡ «አሸናፊዎች» ናቸው (1ኛ ዮሐ. 5:4-5)።

እንዲሁም በዙፋኑ ዙሪያ ዮሐንስ ከመላእክትና ከሽማግሌዎች በላይ ወደ እግዚአብሔር የቀረቡትን «አራት እንስሳት» ተመልክቷል። እነዚህም ነቢዩ ሕዝቅኤል የተመለከታቸውን ኪሩቤል የሚመስሉ ሲሆን (ሕዝ. 1:4-14፤ 10:20-22)፥ ዳሩ ግን ምስጋናቸው (ራእይ 4:8) በኢሳይያስ 6 ላይ የተጠቀሱትን ሱራፌሎች ያስታውሰናል። እነዚህ ልዩ እንስሳት የእግዚአብሔርን ፍጥረታት ሁሉ እንደሚያመለክቱና እግዚአብሔር ከኖኅ ጋር ካደረገው ቃል ኪዳን ጋር እንደሚዛመዱ አምናለሁ (ዘፍጥ. 9:8-17)። የእንስሳቱ ፊቶች እግዚአብሔር በዘፍጥረት 9:10 ከተናገረው ጋር ይመሳሰላሉ - ቃል ኪዳን ከኖኅ ጋር ነው (የሰው ፊት)፥ ወፎች (የንስር ፊት)፥ እንስሳት (የጥጃ ፊት)፥ እንዲሁም የምድር አራዊት ሁሉ (የአንበሳ ፊት)።

እነዚህ ፍጥረታት የእግዚአብሔርን ጥበብ («ዓይኖች የሞሉአቸው») ከማመልከታቸውም በላይ፥ የእግዚአብሔርን ቅድስና ያውጃሉ። እግዚአብሔር ከፍጥረቱ ጋር ቃል ኪዳን እንዳለውና በዙፋኑ ላይ ሆኖ ፍጥረታቱን እንደሚገዛ የሚያስታውሱን ሰማያዊ አካላት ናቸው። ቀስተ ደመና በፍቅር ለተገባው ቃል ኪዳን ምልክት ሆኖ ስለተሰጠ፥ የጠራው ቀስተ ደመና መኖሩ ይህንኑ መግለጫ ያጠናክረዋል። በእግዚአብሔር ምድር ላይ ምንም ዓይነት አስጨናቂ ፍርዶች ቢወርዱም፥ እርሱ ግን ቃሉን ለመጠበቅ በታማኝነቱ ይጸናል። በፍርድ ወራት ሰዎች ሊረግሙት ቢችሉም (ራእይ 16:9፥ 11፥ 21)፥ ዳሩ ግን ተፈጥሮ ያመሰግናል - ቅድስናውንም ያውጃል።

በሕዝቅኤል 1 ውስጥ የተጠቀሱት ኪሩቤል፥ «በመንኮራኩር ውስጥ እንዳለ መንኮራኩር» ተብሎ በተገለጸው ዓለም ውስጥ እግዚአብሔር በሚያከናውናቸው መለኮታዊ ተግባራት፥ ውሱን ሚና ያላቸው ይመስላል። እግዚአብሔር ፈቃዱን ለመፈጸም በተፈጥሮ ኃይላት ይጠቀማል (መዝ. (148))፤ በዚህም ፍጥረት ሁሉ ያመሰግናል።

አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች እነዚህ የእንስሳት ፊቶች መግለጫ (ራእይ 4:7)፤ በወንጌላት ዘገባ ለተሰጠው የክርስቶስ ባለ

አራት ገጽታ ምስል ማብራሪያ እንደሚሆኑ ይስማማሉ። ማቴዎስ በአንበሳ የተገለጸ የንጉሥ ወንጌል ነው። ማርቆስ በጌታ አገልግሎት አስመልክቶ በባርነት ገጽታ ላይ ሲያተኩር (ጥጃ)፥ ሉቃስ ክርስቶስን እንደሩጎሩጎ የሰው ልጅ አድርጎ ያቀርባል። ዮሐንስ የክርስቶስን አምላክነት የሚያሳይ አቀራረብ አለው (ንስር)።

በመጨረሻም፥ እነዚህ አንስሳት «ሁሉንም የሚገዛ ጌታ አምላክ» በሚለው የሙገዛ ስም መጠቀማቸው የእግዚአብሔርን ኃይል ያሳያል። በምዕራፍ 1 ውስጥ እንደተጠቀሰው፥ «ሁሉን የሚገዛ» የሚለው ቃል በራእይ ውስጥ 9 ጊዜ ተጠቅሷል። በአዲስ ኪዳን እንዲህ ዓይነት አጠቃቀም የሚገኘው በ2ኛ ቆሮንቶስ 6:18 ላይ ብቻ ሲሆን፥ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን የፈጣሪነት ኃይል በሚያንጸባርቀው በመጽሐፈ ኢዮብ ውስጥ ቢያንስ 31 ጊዜ ያህል ተጠቅሷል።

ከዙፋኑ ውስጥ የማዕበል ምልክቶች (4:5)፡- «ከዙፋኑም መብረቅና ድምፅ፥ ነጎድጓድም ይወጣል።» እነዚህ የሚመጣውን የመከራ ማዕበል የሚያመለክቱና የእግዚአብሔርን አስፈሪ ኃይል የሚያስታውሱን ናቸው (ዘዳ. 19:16፤ 9:23፥ 28)። በፍርድ ጊዜም «ማዕበል ምልክቶች» ከእግዚአብሔር ዙፋንና መቅደስ በመደጋገም ይወጣሉ (ራእይ 8:5፤ 11:19፤ 16:18)። በእርግጥ እግዚአብሔር ዙፋኑን ለፍርድ አዘጋጅቷል (መዝ. 9:7፤ እንዲሁም (77):18ን ተመልከት)።

ይህቺ ዓለማችን ግን እግዚአብሔርን የፍርድ አምላክ አድርጋ ለማሰብ ስለማትፈልግ፥ ከዙፋኑ የሚወጣውን መብረቅና ነጎድጓድ በመመልከት ምትክ፥ ከዙፋኑ ዙሪያ የሚገኘውን ቀስተ ደመና ለማየት ትመርጣለች። በመሠረቱ እግዚአብሔር የጸጋ አምላክ ቢሆንም፥ ዳሩ ግን ጸጋው «የሚገዛው በጽድቅ» ነው (ሮሜ 5:21)። ይህም እግዚአብሔር ለኃጢአተኞች ያለውን ፍቅርና በኃጢአት ላይ ያለውን ቁጣ በገለጸበት መስቀል ላይ ታይቷል።

ከዙፋኑ ፊት - መብራቶችና ባሕር (4:5-6)፡- ሰባቱ መብራቶች ምልዓትን ሲገልጹ፥ የእግዚአብሔርን መንፈስ ቅዱስ ያመለክታሉ (1:4፤ ሕዝ. 1:13 ተመልከት)። እንዲሁም ዮሐንስ በዚህ በራእይ ገለጻው ውስጥ «ሰማያዊው መቅደስ» የምድራዊውን የመገናኛ ድንኳንና

መቅደስ መልክ እንደሚይዝ የሚያመለክት ይመስላል (ዕብ. 9:23 ተመልከት)። ተዛምዶዎቹም እንደሚከተለው ተገልጸዋል፡-

ምድራዊ መቅደስ

ሰማያዊ መቅደስ

- ቅድስተ ቅዱሳን	- የእግዚአብሔር ዙፋን
- ሰባት ቅርንጫፎች ያሉት መቅረዝ	- በዙፋኑ ፊት ሰባት የእሳት መብራቶች
- የነሐስ ገበታ	- የብርጭቆ ባሕር
- በምሕረት መቀመጫ ላይ የሚደረግ ኪሩቤል	- በዙፋኑ ዙርያ የሚገኙ አራት እንስሳት
- ካህናት	- ሽማግሌዎች (ነገሥታትና ካህናት)
- የነሐስ መሠዊያ	- መሠዊያ (6:9-11)
- የዕጣን መሠዊያ	- የዕጣን መሠዊያ (8:3-5)
- የቃል ኪዳን ታቦት	- የቃል ኪዳን ታቦት (11:19)

ሆኖም በሰማይ የሚገኘው መቅደስ ቁሳዊ ይዘት ይኖረዋል ብለን መገመት የለብንም። በቅዱስ ዙፋኑ ፊት ለሚያገለግሉ ሁሉ መላው ሰማይ የእግዚአብሔር መቅደስ ነው (7:15)። ይሁንና፥ የሐንስ በራእይ 15:5-8 ልዩ የእግዚአብሔር «መቅደስ» እንዳለ ያመለክታል (11:19ንም ተመልከት)። በዘላለማዊው መንግሥት ግን መቅደስ አይኖርም (21:22)።

ጥሩ የብርጭቆ ባሕር የእግዚአብሔርን ቅድስና ሲያመለክት፥ እሳቱ ቅዱስ ፍርድን ያሳያል። ይህም በሕዝቅኤል ሕልም ውስጥ የነበረውን «የጠፈር አምሳያ» ያስታውሰናል (ሕዝ. 1:22)፤ ይህም የእግዚአብሔር ዙፋን መሠረት መሆኑ ነው። በተጨማሪም ይህንን የ«ብርጭቆ ባሕር» እስራኤል በግብፅ ላይ ካገኘችው ድል ጋር በተያያዘ መልኩ በራእይ 15 ላይ በድጋሚ እናገኘዋለን።

ለዙፋኑ የቀረበ ምስጋና (4:9-11)፡- እንስሳቱም እግዚአብሔርን በሚያከብሩበት ጊዜ ሁሉ፥ ሽማግሌዎቹም በፊናቸው ከዙፋኑ ፊት ወድቀው ይሰግዱለት ነበር። የራእይ መጽሐፍ የተሞላው በምስጋና

መዝሙር ነው (4:8÷11፤ 5:9-13፤ 7:12-17፤ 11:15-18፤ 12:10-12፤ 15:3-4፤ 16:5-7፤ 18:2-8፤ 19:2-6)። ዮሐንስ ይህን መጽሐፍ የጻፈው በመከራና በስደት ውስጥ የሚገኙትን ሰዎች ለማበረታታት እንደሆነ በምታስታውሰበት ጊዜ ለምስጋና የተሰጠውን አጽንኦት ልብ ልትለው ይገባል።

በራእይ 5 ሽማግሌዎች ለ«አዳኙ አምላክ» ምስጋና ቢያቀርቡም፤ የዚህ መዝሙር ዋና አሳብ «ፈጣሪ አምላክ» የሚል ነው። በምዕራፍ 4 ውስጥ ምስጋና የቀረበው በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠው ለእግዚአብሔር አብ ሲሆን፤ በምዕራፍ 5 በዙፋኑ ፊት ለሚገኘው ለእግዚአብሔር ወልድ (ለበጉ) ነው። የመደምደሚያ መዝሙሩ ለሁለቱም የቀረበ ሲሆን (5:13)፤ ይህም ለወልድ አምላክነት ሌላው ማረጋገጫ ነው።

ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በሰማይ የሚኖሩትን የእግዚአብሔር ሕዝቦች የሚያመለክቱ ከሆነ፤ «የእግዚአብሔር ሰዎች እግዚአብሔርን ለምን ያመሰግኑታል?» ብለን መጠየቅ አለብን። ይህን ካነሣንና በተጨማሪም ሰማያት የእግዚአብሔርን ክብር የሚናገሩ ከሆነ፤ ሰማያዊው የእግዚአብሔር ሕዝብስ ለምን የምስጋናውን አዝማች አብረው አይዘምሩም የሚለውን ሌላም ጥያቄ አብረን ማየት ይኖርብናል [መዝ. (19)]። ፍጥረት ለእግዚአብሔር ኃይል፤ ጥበብና ክብር የማያቋርጥ ምስክርነት ይሰጣል። የፈጣሪውን ህልውና ተቀብሎ አዳኙን ማመንና ማመስገን የማንኛውም ፍጡር የመጀመሪያ እርምጃ ነው (የሐዋ. 14:8-18፤ 17:22-31)። «ሁሉ በእርሱ (በክርስቶስ)ና ለእርሱ ተፈጥሮአል፤ እርሱም ከሁሉ በፊት ነው ሁሉም በእርሱ ተጋጥሞአል» (ቂላ. 1:16-17)።

ይሁንና ኃጢአተኛ ሰው በፈጣሪው ፈንታ የተፈጠረውን ያመልካል - ያገለግላልም፤ ይህም ጣዖትን ማምለክ ነው (ሮሜ 1:25)። በተጨማሪም፤ ኃጢአተኛ ሰው የእግዚአብሔርን ግሩም ፍጥረት በመበከልና በማውደም ከፍተኛ ጥፋት የፈጸመ እንደመሆኑ፤ ለዚሁም ዋጋ ይከፍላል (ራእይ 11:18 ተመልከት)። ፍጥረት ለእግዚአብሔር ምስጋናና ደስታ የተዘጋጀ ሲሆን፤ ሰው የእግዚአብሔር የሆነውን ነገር ለመቀናቀን መብት የለውም። ሰው ፍጥረትን ለኃጢአት ስለዳረገው፤ መልካሙ የእግዚአብሔር ፍጥረት (ዘፍጥ. 1:31) ዛሬ የሚቃትት ፍጥረት ሆኗል (ሮሜ 8:22)። ይህም ሆኖ፤ ክርስቶስ በመስቀል ላይ

ከፈጸመው ሥራ የተነሣ፤ አንድ ቀን ነጻ ይወጣና የከበረ ፍጥረት ይሆናል (8: 18-24)።

ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የፍጥረትን አምላክ ወደ ዳር የመግፋቷ ጉዳይ በእጅጉ አሳዛኝ ነው። ለአካባቢ ብክለት እውነተኛው ምላሽ የመዋዕለ-ንዋይ መፍሰስ ወይም የሕጎች መደንገግ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን መንፈሳዊ ተጋድሎ ነው። ችግሩም እልባት የሚያገኘው ሰው ፈጣሪውን ሲያመሰግንና በፍጥረታትም በአግባቡ መጠቀም ሲጀምር ብቻ ነው።

አዳኙን ያመልኩታል (ራእይ 5)

የአሁኑ ትኩረታችን ደግሞ በእግዚአብሔር እጅ ወደሚገኘውና በሰባት ማኅተሞች ወደታተመው የመጽሐፉ ጥቅልል ይመለሳል። የመጽሐፉ ጥቅልል ስለታሸገና በ7 ማኅተሞች ስለታተመ፤ ሊነበብ አይችልም ነበር። በተጨማሪም በመጽሐፉ ገጾች በፊትና በጀርባቸው ተጽፎባቸው ስለነበር፤ የሐንስ ምንም ነገር መጨመር አይችልም ነበር። የተጻፈው ነገር የተፈጸመና የተደመደመ ነበር።

የመጽሐፉ ጥቅልል ክርስቶስ በመስቀል ላይ ላቀረበው መሥዋዕትነት እግዚአብሔር ተስፋ የገባለትን «የውርስ ሀብት» ያመለክታል። «ለምነኝ፤ አሕዛብን ለርስትህ፤ የምድርንም ዳርቻ ለግዛትህ እሰጥሃለሁ» (መዝ. 2: 8)። ኢየሱስ ክርስቶስ «የሁሉም ወራሽ» ነው (ዕብ. 1: 2)። እኛን ከእስራት ነጻ ለማውጣትና የጠፋውን ወራሽነታችንን ደግሞ ለመመለስ የፈቀደ ውድ «አዳኞችን» ነው (ዘሌ. 25: 23-46፤ ኤር. 32: 6-15፤ መጽሐፈ ሩት ተመልከት)።

ክርስቶስ ማኅተሙን በሚፈታበት ጊዜ፤ የተለያዩ አስደናቂና አስደንጋጭ ነገሮች ይፈጸሙ ጀመር። ሰባተኛውም ማኅተም የሰባቱን መለኮቶች ፍርድ ያስከትላል (ራእይ 8: 1-2)። ከዚያም፤ ሰባተኛው መለኮት ሲነፋ፤ ታላቁ የእግዚአብሔር የቁጣ ቀን ይታወቃል፤ ይህም የእግዚአብሔርን ቁጣ ወደ ፍጻሜ የሚያደርሱትን «የጽዋ ፍርዶች» ያስከትላል (11: ከቁጥር 15 ጀምሮ፤ 15: 1)። በመጽሐፉ አንደኛው ወገን የመለኮት ፍርዶች ሲጻፉ፤ በሌላው ወገን ላይ ደግሞ የጽዋ ፍርዶች ሳይሰፍሩ አይቀሩም።

የውርስን ሀብት የሚያመለክተው መዝገብ ሊከፈት የሚችለው በወራሹ እጅ ሲሆን፤ እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። በአጽናፈ-ዓለሙ

ሁሉ ማኅተሞቹን ሊፈታ የሚገባው ማንም ሰው ሊገኝ አይችልም ነበር። እግዚአብሔር ለሰው ልጅ ያዘጋጀው የከበረ የማዳን ዕቅድ መጽሐፉ እስካልተከፈተ ድረስ ሊፈጸም እንደማይችል የሐንሰ በመረዳቱ ማልቀሱ አያስደንቅም። ነፃ አውጪው የቅርብ ዘመድ ሊሆን፤ ነፃም ለማውጣት ፈቃደኛና ይህንኑም ተግባር ለማከናወን የሚችል ሰው መሆን ነበረበት። ኢየሱስ ክርስቶስ እነዚህን ሁሉ ብቃቶች ያሟላል። አምላክ ሥጋ በመልበሱ፤ ነፃ አውጪአችን ሆነ። እኛን ስለሚወደንና ነፃም ሊያወጣን ስለሚፈቅድ፤ ዋጋ ከፍሎልናል - በመሆኑም፤ ነጻ ሊያወጣን ቻለ።

አሁን በተቀረው የራእይ 5 ክፍል ውስጥ ወደተገለጸው የአምልኮ ልምምድ ለመግባት እንችላለን። በዚህም፤ ኢየሱስ ክርስቶስን ለማምለክ የሚያስገድዱንን አራት ምክንያቶች እንመለከታለን።

በማንነቱ ምክንያት (5:5-7) - ማንነቱን ለመግለጽ፤ ሦስት ልዩ ስሞች ተሰጥተውታል። በመጀመሪያ፤ የይሁዳ ነገድ አንበሳ ነው። የዚህ ክፍል ማጣቀሻ የሚገኘው ያዕቆብ በትንቢታዊ ገለጻ በትረ-መንግሥቱን ለይሁዳ በመስጠት የነገሥታት ነገድ ባደረገበት በዘፍጥረት 49:8-10 ነው። (ሳዖል ከብንያም ነገድ ስለሆነ፤ እግዚአብሔር ንጉሣዊ አገዛዝን እንዲመሠርት አልፈለገም ነበር። ሕዝቡ ንጉሥ እንዲሰጣቸው ስለጠየቁ፤ እስራኤላውያንን ለመቅጣት ተጠቅሞበታል፤ ከዚያ በኋላ ግን ከአይሁድ ነገድ ዳዊትን ሰጣቸው።)

«የአንበሳ» ምስል ክብርን፤ ሉዓላዊነትን፤ ብርታትንና ድልን ያመለክታል። በዘር ሐረግ ቆጠራ ንጉሥነቱን ሊያረጋግጥ የሚችለው ብቸኛው ሕያው አይሁዳዊ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። «የዳዊት ልጅ» የሚለው በምድር ላይ ያገለግል በነበረበት ጊዜ በአብዛኛው የሚጠቀስ ማዕረግ ነበር (ማቴ. 1 ተመልከት)።

ይህም ሆኖ እርሱ «የዳዊት ሥር» ማለትም ዳዊትን (እና የዳዊትን ሐረግ) ወደ ህላዌ ያመጣ ነው። ሰብአዊነቱን በተመለከተ፤ የኢየሱስ ሥር የነበረው በዳዊት ውስጥ ሲሆን (ኢሳ. 11:1-10)፤ ዳሩ ግን አምላክነቱን በተመለከተ፤ ኢየሱስ የዳዊት ሥር ነው። በመሠረቱ ይህ የጌታችንን ዘላለማዊነት ያመለክታል። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ እርሱ «በዘመናት የሸመገለ» ነው። ኢየሱስ ለፈረሳውያን ያቀረበው ጥያቄ፤

«መሢሐ እንዴት የዳዊት ጌታና የዳዊት ልጅ ሊሆን ይችላል?» የሚል ሲሆን፤ ጥያቄውን ሊመልሱለት አልቻሉም (ማቴ. 22:41-46)።

የሐንስ ግን ለመመልከት ዞር ባለበት ጊዜ ያየው አንበሳን ሳይሆን፤ በግን ነበር። በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ኢየሱስ ክርስቶስ ቢያንስ ሃያ ስምንት ጊዜ ያህል «በግ» ተብሎ የተጠራ ሲሆን (በእነዚህ ክፍሎች ውስጥ የተጠቀሰው የግሪክ ቃል «ትንሽ ለማዳ በግ»)፤ ትኩረቱም ለመረዳት የሚያዳግት አይደለም። የእግዚአብሔር ቁጣ «የበጉ ቁጣ» ነው (ራእይ 6:16)። መንጻት የሚቻለውም «በበጉ ደም» ነው (7:14)። ቤተ ክርስቲያን «የበጉ ሙሽራ» ናት (19:7፤ 21:9)።

«የበጉ» ዓቢይ አሳብ የአዳኙን የኢየሱስ ክርስቶስን አካልና ተግባር ስለሚወክል በመጽሐፍ ቅዱስ ሁሉ ውስጥ ተቀዳሚ ሥፍራ የሚሰጠው ነው። «በጉ የታለ?» የሚለው የብሉይ ኪዳን ጥያቄ (ዘፍጥ. 22:7)፤ «እነሆ፤ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ» በማለት በጮኸው በመጥመቁ የሐንስ ቃል ምላሽ አግኝቷል (ዮሐ. 1:29)። ሰማያውያን መዘምራን፤ «የታረደው በግ ኃይልና ባለጠግነት ... ሊቀበል ይገባዋል» በማለት ዘምረዋል (5:12)።

የበጉ መግለጫ (ቁ. 6)፡- በአንድ የጥበብ ሰው በቀጥታ የቀረበ ሲሆን ኖሮ እጅግ በተጋነነ መልኩ በተተረጎመም ነበር። ዳሩ ግን በአሁኑ በተምሳሌት መልክ መቅረቡ መንፈሳዊ እውነትን ያስተላልፋል። ሰባት የፍጹምነት ቁጥር ስለሆነ፤ በዚህ ሥፍራ ፍጹም ኃይል (ሰባት ቀንዶች)፤ ፍጹም ጥበብ (ሰባት ዓይኖች)፤ ፍጹም ህላዌ (በምድር ሁሉ ሰባት መናፍስት) ይገኛሉ። የሥነ-መለኮት ምሑራን እነዚህን ብቃቶች ሁሉንም የመቻል፤ ሁሉንም ነገር የማወቅ እና በሁሉም ሥፍራ የመገኘት ብቃቶች ብለው ሲጠሯቸው፤ ሦስቱም የእግዚአብሔር ባሕርያት ናቸው። በጉ እግዚአብሔር ወልድ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስን የምናመልከው በማንነቱ ምክንያት ነው። ደግሞም ሌላው ሁለተኛው ምክንያት እነሆ፡-

ባለበት ሥፍራ ምክንያት (5:6) - በመጀመሪያ ደረጃ፤ ኢየሱስ ያለው በሰማይ ነው። በግርግም፤ በኢየሩሳሌም፤ በመስቀል ላይ፤ ወይም በማኅፀን ውስጥ አይደለም ያለው። ወደ ሰማይ ዐርጎ ከፍ ከፍ ብሏል። አዳኛቸው ጠላትን ሁሉ ድል አድርጎ በክብር ሥፍራ እንደተቀመጠና

ከዚያም ሆኖ ነገሮችን እንደሚቆጣጠር መረዳቱ፥ መከራን ለሚቀበሉ ክርስቲያኖች ምንኛ ማበረታቻ ነው! እርሱም ራሱ መከራ ተቀብሎ ነበር፤ ይሁንና እግዚአብሔር መከራውን ወደ ክብር ለውጦታል።

በሰማይስ የክርስቶስ ስፍራ ወዴት ነው? በመካከል። በጉ በሰማይ የሚፈጸሙ ነገሮች ሁሉ ማዕከል ነው። ፍጥረታት ሁሉ (አራቱ እንስሳት)፥ የእግዚአብሔርም ሰዎች (ሽማግሌዎች) በእርሱ ማዕከልነት ይንቀሳቀሳሉ። በዙፋኑ ዙሪያ የሚገኙ መላእክት አዳኙን ከበው ያመሰግኑታል።

እንዲሁም በጉ በዙፋኑ ላይ ነው። አንዳንድ ስሜታዊ የክርስቲያን ግጥሞችና መዝሙሮች አዳኞችንን ከዙፋኑ ላይ በማውረድ በምድራዊ ሕይወቱ ላይ ብቻ ያተኩራሉ። እነዚህ ግጥሞችና መዝሙሮች «ገራገሩን አናጺ» ወይም «ትሑቱን መምህር» ሲያደንቁ፥ ዳሩ ግን ከሞት የተነሣውን ክርስቶስን ከፍ ከፍ ከማድረግ ይቆጠባሉ። እኛ የምናመልከው በሰማይ ከሚገኙት ሁሉ ማዕከላዊውን ሥፍራ የያዘውን ሕያውና ገዥ የሆነውን የእግዚአብሔር በግ እንጂ፥ በግርግም የተኛ ሕፃን ወይም በመስቀል ላይ ያለ አስከሬን አይደለም።

በሚያደርገው ነገር ምክንያት (5:8-10) - በጉ መጥቶ መጽሐፉን ሲወስድ (ዳን. 7:13-14 ተመልከት)፥ ለቅሶው አበቃና ምስጋና ተጀመረ። የእግዚአብሔር ሰዎችና የእግዚአብሔር ፍጥረት ተወካዮች በአዲሱ የምስጋና መርዝሙር በኅብረት ድምፃቸውን ከፍ አድርገው አሰሙ። ዕጣን ወደ እግዚአብሔር ዙፋን የሚያርግ ጸሎት መግለጫ ነውና [መዝ. (141):2፤ ሉቃ. 1:10]፥ ምስጋናውና ጸሎቱ አንድነት መፍጠራቸውን አስተውሉ። ወደ ኋላም በራእይ 6:9-11፤ 8:1-6 «የዕጣን ጸሎቶችን» እናገኛለን።

ምን ዓይነት መዝሙር ነበር የዘመሩት? «ምስጋና ይገባሃል!» ሲሉ ስለነበር፥ በመጀመሪያ ደረጃ፥ የአምልኮ መዝሙር ነበር። ማምለክ ማለት «ምስጋና ... ለእግዚአብሔር እንደሚገባ መግለጽ» ሲሆን፥ ይህም የሚገባው ለኢየሱስ ብቻ ነው። በመጋቢነት በማገለግልበት ጊዜ፥ በእያንዳንዱ የማለዳ አምልኮ ወቅት የጉባዔውን ልብና አእምሮ ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ በሚያነሣ መዝሙር ለመክፈት እሞክር ነበር። ብዙዎቹ ዘመናዊ መዝሙሮች «በክርስቶስ» ላይ የሚያተኩሩ ሳይሆኑ፥ በ«እኔነት»

ላይ የሚያተኩሩ ናቸው። በመሆኑም፤ የአማኙን ልምምድ ከመጠን በላይ ስለሚያጎሉ፤ የጌታን ክብር ወደ መዘንጋቱ ይደርሳሉ። ለእንዲህ ዓይነቱ ጉዳይ ቦታ ቢኖረውም፤ ዳሩ ግን በመንፈሳዊ አምልኮ ክርስቶስን ከሚያወድሱ ጋር የሚወዳደር ሊሆን አይገባውም።

በተጨማሪም፤ ይህ መዝሙር የ«ወንጌል መዝሙር» ነበር። «ታርደሃልና ... በደምህም ... ሰዎች ዋጅተህ ...» «ታርደሃል» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «በጭካኔ መታረድ» ማለት ነው (ቁ. 6 ተመልከት)። ሰማይ ስለመስቀሉና ስለደሙ ይዘምራል። ስለክርስቶስ ደም የሚናገሩትን ቃላት ከሁሉም መዝሙሮች ስንኞች ውስጥ ስላስወገደ አንድ የሃይማኖት ክፍል አንብቤአለሁ። ዳሩ ግን በሰማይ የሚገኙ ፍጥረታት ለዓለም ኃጢአት የታረደውን በግ ስለሚያከብሩ፤ ስለ ክርስቶስ ደም የሚናገሩት ስንኞች ሆነ ተብሎ የተፋቁበት የዚህ ዓይነት መዝሙር፤ ከቶውንም በሰማይ ሊያገለግል አይችልም።

በዘፍጥረት 22 ውስጥ በይስሐቅ ምትክ በግ ሲሠዋ እንመለከታለን፤ ይህም ክርስቶስ ሕይወቱን ለእያንዳንዱ ግለሰብ የመስጠቱ መግለጫ ነው (ገላ. 2:20 ተመልከት)። በፋሲካ ቀን፤ በእያንዳንዱ ቤተሰብ ምትክ በግ ይታረድ ነበር (ዘዳ. 12:3)። ኢየሱስም በተመሳሳይ መንገድ፤ ለእስራኤል ሕዝብ በምትክነት እንደሞተ ኢሳይያስ ይናገራል (ኢሳ. 53:8፤ ዮሐ. 11:49-52 ተመልከት)። ዮሐንስም በጉ ለዓለሙ ሁሉ እንደሞተ ያረጋግጣል (ዮሐ. 1:29)። ክርስቶስ በመስቀል ላይ በፈጸመው ሥራ ኃይልና ደረጃ ላይ በበለጠ ባሰላሰለህ መጠን፤ ይበልጥ ትሑትና ለአምልኮ የተዘጋጀህ ትሆናለህ።

በተጨማሪም፤ ይህ መዝሙር ሚስዮናዊ መዝሙር ነበር። «ከነገድ ሁሉ፤ ከቋንቋም ሁሉ፤ ከወገንም ሁሉ፤ ከሕዝብም ሁሉ» ሰዎች ከኃጢአታቸው ነጽተው ነበር (ራእይ 5:9)። «ነገድ» የሚለው ወደ ተመሳሳይ የኋላ የዘር ግንድ ሲያመለክት፤ «ቋንቋ» ደግሞ የጋራ መግባቢያ ነው። «ወገን» ማለት ተመሳሳይ ዘር ሲሆን፤ «ሕዝብ» ተመሳሳይ ደንብ ወይም አስተዳደርን የሚያመለክት ነው። እግዚአብሔር ዓለሙን ሁሉ ወዷልና (ዮሐ. 3:16)፤ መሻቱም የደኅንነት መልእክት በዓለም ሁሉ እንዲሰራጭ ነው (ማቴ. 28:18-20)።

በውጭ አገር ለወንጌል ስርጭት የሚደረገውን የሚሲዮን እንቅስቃሴ የሚቃወም ሆኖ ሳለ፤ ዳሩ ግን ስለዚህ ጉዳይ በሚወያይ አንድ ስብሰባ ላይ ስለተገኘ አንድ ክርስቲያን ከዚህ በፊት ሰምተህ ይሆናል። የምጽዋት ሙዳዩ ከአጠገቡ ሲደርስ፤ «እኔ በሚሲዮን እንቅስቃሴ አላምንም!» አለ። አስተናጋጁም፤ «እንግዲያውስ ይህ የተሰበሰበው ለማያምኑት ነውና ለራስህ የሚሆን ጥቂት ለመውሰድ ትችላለህ» በማለት አስገርሞታል።

ከዚህ በተጨማሪም «የካህናት መንግሥት» እንደመሆናችን፤ ይህ ሰማያዊ ዝማሬ በክርስቶስ ያለንን ልዩ ስፍራ የሚያውጅ የጽሞና መዝሙር ነበር። እንደ ብሉይ ኪዳን መልክ ጸዴቅ፤ አማኞች ነገሥታትና ካህናት ናቸው (ዘፍጥ. 14፡ ከቁጥር 17 ጀምሮ፤ ዕብ. 7፤ 1ኛ ጴጥ. 2፡5-10)። ኢየሱስ ሲሞት የቤተ መቅደሱ መጋረጃ የተቀደደ ሲሆን፤ ወደ እግዚአብሔር የሚወስደውም መንገድ ተከፍቷል (ዕብ. 10፡19-25)። በመሆኑም፤ ራሳችንን ለክርስቶስ ስናስረክብና መንፈሱም በሕይወታችን እንዲሠራ ስንፈቅድ (ሮሜ 5፡17)፤ «በሕይወት እንነግሣለን» (ሮሜ 5፡17)።

በመጨረሻም፤ ይህ መዝሙር «ትንቢታዊ መዝሙር» ነው - «በምድር ላይ እንነግሣለን» (ራእይ 5፡10)። ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር በሚመለስበት ጊዜ፤ ለ1000 ዓመታት የጽድቅ መንግሥቱን የሚመሠርት ሲሆን፤ እኛም ከእርሱ ጋር አብረን እንገዛለን (20፡1-6)። ከዚያም፤ «መንግሥትህ ትምጣ» የሚለው የቅዱሳን ጸሎት ከፍጻሜ ይደርሳል። ፍጥረትም ከጋጢአት ባርነት ይላቀቅና (ሮሜ 8፡17-23፤ ኢሳ. 11፡1-10)፤ ክርስቶስ በፍትሕና በሥልጣን ይነግሣል።

ይህ ምንኛ ድንቅ መዝሙር ነው! እርሱን በማስከበሩ ሂደት ላይ እነዚህን ሁሉ እውነቶች ለማዋሃድ ብንችል፤ አምልኮአችን የቴን ያህል በበለጸገ ነበር!

ባለው ነገር ምክንያት (ራእይ 5፡11-14) - በዚህ የመዝጊያ ምስጋና ላይ መላእክት ሁሉና በአጽናፈ-ዓለም ውስጥ የሚገኙ ፍጥረታት ሁሉ አዳኙን ለማምለክ ተባብረዋል። ዮሐንስ የሰማው ምን ዓይነት የውኃ ፏፏቴ የሚመስል ጣዕም-ዜማ ነበር! በዚህ መዝሙር፤ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ለፈጸመው የመሥዋዕትነት ሞት ሊቀበላቸው የሚገባቸውን ነገሮች ዘርዝረዋል። በምድር ላይ በነበረ ጊዜ፤ በትሕትናው ምክንያት

ብዙዎቹን ነገሮች ወደ ጎን ስለተወፈ፡ ሰዎች እነዚህን ነገሮች ለእርሱ እንደሚገቡ አድርገው አላቀረቡለትም ነበር።

የተወለደውም የሞተውም በድካም ቢሆንም፤ ዳሩ ግን ኃይል ሁሉ የእርሱ ነው። ከድሀም ድሀ ሆኖ ቢጎሳቆልም (2ኛ ቆሮ. 8:9)፤ የሰማይና የምድር ብልጽግና ሁሉ በእጁ ነው። ሰዎች ቢስቁበትና ሞኝ ብለው ቢጠሩትም፤ እርሱ ግን የእግዚአብሔር ጥበብ ነው (1ኛ ቆሮ. 1:24፤ ቂላ. 2:3)።

ሲራብ፤ ሲጠማና ሲዝል፤ ኃጢአት የሌለበት የሰብአዊ ድካም ተካፋይ ሆኗል። ዛሬ በክብር ተቀምጦ፤ ብርታትን ሁሉ በእጁ ይዟል። በምድር ላይ ኃጢአተኞች ሲሳለቁበትና ሲሰድቡት፤ ውርደትንና ኃፍረትን ተቀብሏል። በንጉሥነቱ ላይ በማፌዝ፤ የመሳለቂያ ልብስ፤ አክሊልና በትረ መንግሥት አደረጉለት። ይሁንና አሁን ያ ሁሉ ተለውጦ ክብርን ሁሉ ተቀብሏል!

እንዲሁም በረከት ይገባዋል! በተላለፍነው ሕግ ምክንያት ምንም ዓይነት መርገም እንዳይደርስብን እርሱ በእኛ ምትክ፤ በመስቀል ላይ እርግማን ሆነልን (ገላ. 3:13)። ለእርሱ ምስጋና ሁሉ ይገባዋል!

አጽናፈ-ዓለሙ ሁሉ የእግዚአብሔርን በግና በዙፋኑ ላይ የተቀመጠውን አብን በማመስገን፤ የአምልኮ አገልግሎት ይፈጽማል።

አራቱም እንስሳት ድምፃቸውን አስምተው «አሜን» ይላሉ። በሰማይ «አሜን» ለማለት ተፈቅዶልናል ማለት ነው።

የዚህ ሁሉ ምስጋና ማዕከላዊው የዓለም መድኃኒት የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ስለመሆኑ ልብ በል። የአምልኮአቸው ማዕከል አዳኙ ኢየሱስ እንጂ፤ መምህሩ ኢየሱስ አይደለም። ምንም እንኳን ያልተለወጠ ሰው ፈጣሪውን ሊያመሰግን ቢችልም፤ ዳሩ ግን አዳኙን በእውነተኛ ልብ ሊያመሰግን አይችልም።

የሰማያት ሁሉ ምስጋና የቀረበለት፤ በጉ መጽሐፉን ከአብ እጅ ስለወሰደ ነው። ከእንግዲህ፤ ታላቁና ዘላለማዊው የእግዚአብሔር ዕቅድ ይፈጸምና ፍጥረትም ከኃጢአትና ከሞት ባርነት ነፃ ሊወጣ ይችል ነበር። አንድ ቀን በጉ ማኅተሞቹን በመፍታት፤ በመጨረሻው ወደ እርሱ

ምጽአትና ወደ መንግሥቱ ምሥረታ የሚያመሩትን ክስተቶች ያንቀሳቅስ ነበር።

አንተስ በእነዚህ ሰማያዊ የአምልኮ አገልግሎቶች በምትካፈልበት ጊዜ፥ ለዝማሬያቸው በሙሉ ልብህ «አሜን!» በማለት ትመልስ ይሆን? ክርስቶስን እንደ ፈጣሪ አድርገህ ልታምነው ብትችልም፥ ዳሩ ግን እንደ አዳኝህስ አድርገህ ተቀብለሽው ይሆን?

ይህ ካልሆነ ግን፥ አሁኑኑ ይህንን ለማድርግ ቆርጠህ ተነስተህ ይሆን?

«እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ ማንም ድምፂን ቢሰማ ደጁንም ቢከፍትልኝ፥ ወደ እርሱ እገባለሁ ከእርሱም ጋር እራት እበላለሁ እርሱም ከእኔ ጋር ይበላል» (ራእይ 3:20)።

ማኅተሞቹና የታተሙ ሰዎች

ራእይ 6-7

ከራእይ 4-5 የተገለጸው አምልኮ ከራእይ 6-19 ለተጠቀሰው ቁጣ መዘጋጃ ነው። የአምልኮና ፍርድ ጎን ለጎን የመሄድ ጉዳይ እንግዳ ነገር ቢመስለንም፥ ዳሩ ግን ይህ ሊሆን የቻለው የእግዚአብሔርን ቅድስናም ሆነ የሰውን ኃጢአተኝነት ሙሉ ለሙሉ ባለመረዳታችን ምክንያት ነው። እንዲሁም እግዚአብሔር ለመፈጸም የሚፈልገውን ነገር ሙሉ ለሙሉ ካለመረዳታችንና የክፋት ኃይላትን ተቃውሞ ካለመገንዘባችንም የተነሣ ነው። እግዚአብሔር ታጋሽ ቢሆንም፥ ዳሩ ግን በመጨረሻው ኃጢአትን መቅጣትና አገልጋዮቹን ከፍርድ ነፃ ማውጣት አለበት።

በዳንኤል 9፡27 መሠረት፥ በእስራኤልና በዓለም አቀፉ አምባገነኑ መሪ (ሐሳዊ-መሢሕ) መካከል ከሚደረገው የስምምነት ውል አንስቶ፥ ክርስቶስ በክፉው ላይ ለመፍረድና መንግሥቱን ለመመሥረት ወደ ምድር እስከሚመለስበት ያሉት ሰባት ዓመታት በእግዚአብሔር የትንቢት የጊዜ ሰሌዳ ውስጥ ተወስነዋል። ከራእይ 6-19 ውስጥ የተጠቀሰውም ይኸው ጊዜ ነው። ከዮሐንስ አስተዋጽኦ በመነሣት (ራእይ 1)፥ ገለጸው በምስት ክፍሎች እንደሚከፈል እንመለከታለን - የመጀመሪያዎቹ 3 1/2 ዓመታት (ምዕራፍ 6-9)፥ በክፍለ-ጊዜው አጋማሽ ላይ የሚፈጸሙ ነገሮች (ምዕራፍ 10-14)፥ እንዲሁም የመጨረሻዎቹ 3 1/2 ዓመታት ናቸው (ምዕራፍ 15-19)።

ለመከራው ዘመን አጋማሽ እንደተቀሩት ሁለት ክፍሎች ትኩረት የተሰጠው ለምንድን ነው? ይህ ወቅት ሐሳዊ-መሢሕ ከእስራኤል ጋር የገባውን ቃል ኪዳን በማፍረስ፥ ጠባቂያቸው በመሆን ፈንታ አሳዳጃቸው የሚሆንበት ጊዜ በመሆኑ ነው (ዳን. 9፡27)።

እነዚህን አሥራ አራት በድርጊቶች የተሞሉ ምዕራፎች በምታነብበት ጊዜ፥ ልብ ልትለው የሚገባው፥ ዮሐንስ የጻፈው በየትኛውም የታሪክ ወቅት የሚገኙትን የእግዚአብሔር ሕዝቦች ለማበረታታት መሆኑን ነው። እንደዚሁም እርሱ የጻፈው በዘመን ፍጻሜ ላይ የሚከናወነውን ትንቢት በተመለከተ ብቻ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ታላቅ የሥነ-መለኮት ትምህርት

በማስተላለፍ፡ የእግዚአብሔርን ባሕርይና የመንግሥቱን መመሪያዎች ጭምር በሥዕላዊ መልኩ በመግለጽ ነበር። ምዕራፎቹ በእግዚአብሔርና በሰይጣን፡ በአዲሷ ኢየሩሳሌምና በባቢሎን መካከል የሚደረገውን አጽናፍ-አቀፋዊ ግጭት የሚገልጹ እንደመሆናቸው፡ የዮሐንስ ራእይን ለመክፈት በየትኛውም «ቁልፍ» ብንጠቀምም፡ ከፍ ከፍ ያለው የነገሥታት ንጉሥ ሕዝቡን ከፍርድ ነፃ ሲያደርግና ለአሸናፊዎቹም ድልን ሲሰጥ ከመመልከት በቀር ሌላ የምንረዳው ነገር አይኖረንም።

ቤተ ክርስቲያን የሚመለስበትን ጊዜ ስለማታውቅ፡ እያንዳንዱ ትውልድ ምጽአቱን ነቅቶ በመጠባበቅ ሊኖር ይገባል። ስለሆነም የራእይ መጽሐፍ፡ እነዚህ ድርጊቶች በሚፈጸሙበት ወቅት ለሚኖሩ ሰዎች ብቻ ሳይሆን፡ ለየትኛውም ትውልድ ሁሉ እውነቱን ማስተላለፍ መቻል አለበት። እንደ 13:9፡ 16:15 እና 22:7፡ 18-20 የመሳሰሉት ጥቅሶች የዮሐንስን መልእክት በጊዜ አለመገደብ ያጠናክራሉ። እንዲሁም፡ ይህ እውነት ሐዋርያው ለምን በበርካታ ተምሳሌቶች እንደተጠቀመ ይገልጽልናል - ተምሳሌቶች ከቶውንም ትርጉማቸውን አያጡም። በታሪክ ምዕራፏ ሁሉ፡ ቤተ ክርስቲያን ከባቢሎን (ራእይ 18:4ን ከኤር. 50-51 ጋር አወዳድር) እና ከሐሳዊ - መሢሕ ጋር መጋፈጥ ያስፈልጋት ነበር (1ኛ ዮሐ. 2፡ ከቁጥር 18 ጀምሮ ተመልከት)። እንግዲህ ራእይ 6-19 የዚህ ግጭት ከፍተኛው ደረጃ ነው።

በራእይ 6-7፡ ዮሐንስ የመከራውን የመጀመሪያ ክፍል እንደ በቀል መክፈያ፡ ብድር የመመለሻና የደኅንነት ጊዜ አድርጎ ገልጿል።

በቀል (ራእይ 6:1-8)

በዚህ ክፍል፡ ዮሐንስ ስለ መጀመሪያዎቹ አራት ማኅተሞች መክፈት የገለጸ ሲሆን፡ እያንዳንዱ ማኅተም በሚከፈትበት ጊዜ ሁሉ ከአራቱ እንስሳት አንዱ በፈረስ ላይ የተቀመጠውን «መጥተህ እይ» እያለ ይጋብዘዋል። በሌላ አባባል፡ በምድር ላይ የሚከሰቱት ድርጊቶች ሁሉ የሚፈጸሙት እግዚአብሔር በሰማይ ሆኖ ከሚሰጠው ሉዓላዊ መመሪያ የተነሣ ነው።

ምናልባትም የፈረሱ ምስል በዘካርያስ 1:7-17 ከተገለጸው ራእይ ጋር ተዛማጅነት ይኖረው ይሆናል። ፈረሶች እግዚአብሔር በምድር ላይ የሚያደርጋቸውን ተግባራት ያመለክታሉ - መለኮታዊ ዓላማዎቹን

ለመፈጸም የሚጠቀምባቸውን ኃይላት። እንደዚሁም የመርሐ-ግብሩ ማዕከል እስራኤል፤ በተለይም የኢየሩሳሌም ከተማ ነች። (ኢየሩሳሌም በዘካርያስ መጽሐፍ ውስጥ 39 ጊዜ ተጠቅሳለች።) እግዚአብሔር ለእስራኤል የቃል ኪዳን ዓላማ ያለው ሲሆን፤ ያም የተስፋ ቃል እንደተናገረው ይፈጸማል።

እስኪ አሁን እነዚህን ፈረሶችና የፈረሶቹን ጋላቢዎች ለይተን እናውጣ።

ሐሳዊ-መሢሕ (6:1-2) - ዳንኤል እስራኤልን ከጠላቶቻቸው ለመጠበቅ ቃል ኪዳን የሚገባላት አለቃ እንደሚመጣ ይናገራል (ዳን. 9:26-27)። በሌላ አነጋገር፤ ወደፊት የሚነሣው ይህ አለቃ የዓለም ሰላም አድራጊ ሰው መስሎ ይቀርባል ማለት ነው! ከድል ወደ ድል እየተሸጋገረ ይሄድና በመጨረሻም ዓለሙን በሙሉ ይቆጣጠራል።

አንዳንዶች በነጭ ፈረስ ላይ የተቀመጠው፤ ዛሬ በዓለም ውስጥ የነገሠውን የክፋት ኃይል የሚረታው የ«አሸናፊው ክርስቶስ» ምልክት እንደሆነ ይናገራሉ። በዋቢነትም ራእይ 19:11ን ይጠቅሳሉ፤ ይሁንና በሁለቱ መካከል የሚታየው አንድነት በነጭ ፈረስ ላይ መቀመጣቸው ብቻ ነው። ይህ በፈረስ ላይ የተቀመጠው ኢየሱስ ክርስቶስ ከሆነ፤ በመጀመሪያው ላይ ሳይሆን በመጽሐፉ መጨረሻ ላይ መጠቀሱ እንግዳ ነገር ይመስላል።

ሐሳዊ-መሢሕ፤ የሰይጣን ታላቁ የማስመሰያ መሣሪያ በመሆኑ፤ ክርስቶስን እንደሚመስል መጠበቅ አለብን። አይሁዶች እንኳን (ቅዱሳት መጻሕፍትን ያውቃሉ የሚባሉት) በእርሱ የማስመሰል ተግባር ይታለላሉ (ዮሐ. 5:43፤ 2ኛ ተሰ. 2:1-12)። ይህ የክፋ አሳች ሰው፤ ቀስት የሌለበትን ደጋን በመያዝ፤ ሰላማዊ መሪ መስሎ ይታያል። (የጌታችን መሣሪያ ሰይፍ ነው - ራእይ 19:15)። ሐሳዊ መሢሐ፤ ለጊዜውም ቢሆን ለዓለም ውስብስብ ችግሮች መፍትሔ በማስገኘት፤ እንደ ታላቅ ነፃ አውጪ መሪ ተቀባይነትን ያገኛል።

በቁጥር 2 ላይ «ድል» የሚለው ቃል በግሪክ «እስጢፋኖስ» ሲሆን፤ ትርጉሙም «የድል አክሊል» ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያደርገው አክሊል በግሪክ «ዲያዴማ» የሚል ሲሆን፤ ይህም «የንጉሥ አክሊል» ማለት ነው (19:12)። ዲያዴማ የእግዚአብሔር

ልጅ ንብረት በመሆኑ፥ ሐሳዊ መሢሕ ከቶውንም ሊጠቀምበት አይችልም።

በመሠረቱ፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ሰዎችን ከኃጢአትና ከሞት ቀንበር በማላቀቁ (ቂላ. 1:13፤ የሐዋ. 26:18)፥ ድል የሚነሣባቸው መንገዶች አሉ። ይሁንና ይህ ድል የተጀመረው በመስቀል ላይ በተቀዳጀው ድል በመሆኑ፥ የማኅተሙን መከፈት የሚጠበቅበት ምክንያት የለውም። በኋላ ላይ በግልጽ እንደምንመለከተው በራእይ 6 ውስጥ የሚገኘው የድርጊቶች አቀራረብ ቅደም - ተከተላዊ አይደለም። ጌታችን በደብረ ዘይት ተራራ ላይ ለደቀመዛሙርቱ ካቀረበው ገለጻ ጋር የሚመሳሰል ነው። በዚህም መሠረት፥ በመጀመሪያ ደረጃ የተጠቀሰው የሐሰተኛ ክርስቶሶች መገለጽ ነው (ማቴ. 24:5)።

ጦርነት (6:3-4) - የሐሳዊ መሢሕ ድል በሰላም ይጀመርና ወዲያውኑ ቀስት የለሹ ደጋን በሰይፍ ይቀየራል። ቀይ ቀለም ብዙውን ጊዜ ከሽብርና ከሞት ጋር የተያያዘ ነው - ቀይ ዘንዶ (ራእይ 12:3)፥ ቀይ አውሬ (17:3)። ይህም የከፋ የደም መፋሰስ ተግባር ነው። ቃየል አቤልን ከገደለበት ጊዜ አንሥቶ ጦርነት የሰው ልጅ ልምምድ አካል ነው። ምንም እንኳ እግዚአብሔር ለሰዎችና ለመንግሥታት ሕገ ወጥ ተግባራት ኃላፊነቱን ባይሸከምም፥ ሆኖም ግን ይህ ሁኔታ በበላይ ተቆጣጣሪነቱ ጸንቶ እንደሚኖር በየዘመናቱ ለሚኖሩ አማኞች ሊያስታውሳቸው ይገባል።

ረሃብ (6:5-6) - ጥቁር ቀለም ብዙውን ጊዜ ከረሃብ ጋር የተያያዘ ነው (ኤር. 14:1-2፤ ሰቆ. ኤር. 5:10)። ረሃብና ጦርነት ጎን ለጎን ይሄዳሉ። የምግብ እጥረት ብዙውን ጊዜ የዋጋ ንረትን ያስከትልና መንግሥትን ያለውን እንዲያካፍል ያስገድደዋል። «እንጀራን በሚዛን ለከቶ መብላት» የምግብን እጥረት የሚያመለክት የአይሁዶች አባባል ነው (ዘሌ. 26:26)። በዚያን ጊዜ ለቀን ሠራተኞች የሚሰጠው አንድ ዲናር ሲሆን፥ ይህም ቢሆን፥ ዛሬ ከምንጠቀምበት ሣንቲም በላይ ብዙ ነገሮችን የመግዛት አቅም ነበረው (ማቴ. 20:2)። የስንዴው ሚዛን አንድ እርቦ ሲሆን፥ ይህም ለአንድ ሰው ዕለታዊ ቀለብ የሚበቃ ነው። ረሃብ ከመከሰቱ በፊት፥ አንድ ሰው በአንድ ዲናር ከስምንት እስከ አሥራ ሁለት መስፈሪያ ስንዴ መግዛት ሲችል፥ ረከስ የሚለውን ገብስ ደግሞ ከዚህም በተሻለ ሁኔታ መግዛት ይቻል ነበር።

ይሁንና፡ በመከራው ዘመን አንድ ሰው ዕለታዊ ምግቡን ለማግኘት ብቻ ቀኑን ሁሉ መሥራት ይኖርበታል። ለቤተሰቡ የሚተርፍ እንኳ አይኖርም! በተመሳሳይ ጊዜ፡ ሀብታሞች በተትረፈረፈ ዘይትና የወይን ጠጅ ይደሰታሉ። ሐሳዊ-መሢሕ የተራበውን ብዙሃን ለመመገብ ቃል እንደ መግባቱ፡ በመጨረሻ የምጣኔ ሀብት አውታሮችን መቆጣጠሩ አስደናቂ አይሆንም (ራእይ 13: 17)።

ሞት (6: 7-8) - የሐንስ ሁለት የሰው አምሳያዎችን ተመልክቷል - ሞት ሐመር ፈረስ ላይ ተቀምጦ ሲጋልብና ሲኦልም (የሙታን ስፍራ) ሲከተለው። ክርስቶስ የሞትና የሲኦል መክፈቻ ስላለው (1: 18)፡ ሁለቱም አንድ ቀን ወደ እሳት ባሕር ይጣላሉ (20: 14)። ሞት አካልን ሲፈልግ፡ ሲኦል ደግሞ የሙታንን ነፍሳት ይሻል (20: 13)። የሐንስ እነዚህ ጠላቶች በሰይፍ፡ በረሃብ፡ በመቅሰፍት (ሞት)፡ እና በዱር አራዊት መሣሪያነት ታጥቀው ምርኮን ለመበዝበዝ ሲወጡ ተመለከተ። በጥንት ዘመን፡ ረሃብ፡ መቅሰፍትና የዱር አራዊት ጥቃት ምንጊዜም ከጦርነት በኋላ የሚደርሱ ችግሮች ነበሩ (እንዲሁም ኤር. 15: 21፤ 24: 10፤ ሕዝ. 14: 21 ተመልከት)።

አምባ ገነንና ወራሪ መሪዎች የዓለምን ጦርነት ማስከተላቸው፡ ረሃብንና መቅሰፍትን ማስነሣታቸው አዲስ ነገር አይደለም። ከሮም መንግሥት ጀምሮ በቅርቡ እስከተካሄዱት ጦርነቶች ድረስ በመከራ ውስጥ ያለፉት ሰዎች፡ እነዚህ አራት ጨካኝ ፈረሰኞች የሚያስከትሏቸውን ጥፋቶች በቀላሉ ሊረዱ ይችላሉ። ለዚህም ነው የየሐንስ ራእይ መጽሐፍ በታሪክ ሁሉ መከራ ለሚደርስባቸው ክርስቲያኖች የማበረታቻ ምንጭ የሚሆነው። በጉ ማኅተሞቹን ሲፈታ በሚመለከቱበት ጊዜ፡ እግዚአብሔር ነገሮችን በመቆጣጠር ላይ እንዳለና ዓላማዎቹም እንደሚፈጸሙ ይረዳሉ። ምላሽ (ራእይ 6: 9-17)

የሐንስ ለማኅተሞቹ መፈታት ሁለት ምላሾችን ሰጥቷል - ከምላሾቹም አንዱ በሰማይ የተሰማ ሲሆን ሌላው ደግሞ ምድራዊ ነው።

ሰማዕታት (6: 9-11) - የብሉይ ኪዳን ካህን የእንስሳት መሥዋዕት በሚያቀርብበት ጊዜ፡ የእንስሳውን ደም በነሐስ መሠዊያው መሠረት ላይ ይረጭ ነበር (ዘሌ. 4: 7፡ 18፡ 25፡ 30)። በብሉይ ኪዳን ተምሳሌት፡ ደም ሕይወትን ይወክላል (17: 11)። ስለሆነም እነዚህ በየሐንስ ራእይ

ውስጥ የተጠቀሱት «ከመሠዊያው በታች» የሚገኙት የሰማዕታት ነፍሳት፤ ሕይወታቸው ለእግዚአብሔር ክብር በመሥዋዕትነት መሰጠቱን ያመለክታሉ። ሐዋርያው ጳውሎስም ፊልጵስዩስ 2:17ን እና 2ኛ ጢሞቴዎስ 4:6ን በሚጽፍበት ጊዜ፤ እንዲህ ዓይነት አሳብ ነበረው።

«ሰማዕት» የሚለው ቃል በግሪክ «ማርተስ» ማለት ሲሆን፤ ይኸውም «ምስክር» የሚል ፍች አለው (ራእይ 2:13፤ 17:6 ተመልከት)። እነዚህ ለቅዱሱ ለእግዚአብሔር እውነትና ለኢየሱስ ክርስቶስ በነበራቸው ምስክርነት ምክንያት፤ በጠላት የታረዱ ናቸው። ሰይጣን ይታለሉና ውሸቱን ይቀበሉ ዘንድ ስለሚሻ፤ እንደዚያው ሁሉ የሐሳዊ-መሢሐም ኃይላት እውነትን አይቀበሉም (19:20፤ 20:10፤ እንዲሁም 2ኛ ተሰ. 2:9-12 ተመልከት)።

አሁንም ቢሆን ገዳዮቻቸው ገና በሕይወት ያሉ ናቸውና እነዚህ ሰማዕታት ምናልባትም በመከራው ዘመን መጀመሪያ ላይ የሚገኙ መሆን አለባቸው። ይሁንና እነዚህ ሰማዕታት ሕይወታቸውን ለኢየሱስ ክርስቶስና ለእግዚአብሔር እውነት የሰጡትን ሁሉ የሚወክሉ ሲሆን፤ ዛሬም ፈለጋቸውን ለመከተል ለሚጥሩት ሁሉ በአርአያነታቸው ማበረታቻዎች ናቸው። እነዚህም ቅዱሳን የሰማዕታት ነፍሳት በሰማያት ሆነው ትንሣኤን በመጠባበቅ ላይ እንደሚገኙና (ራእይ 20:4) ሰማያዊውን ክብር ለብሰው በሰላም እንደሚኖሩ ያረጋግጡልናል።

ሆኖም ግን እነዚህ ቅዱሳን እግዚአብሔር ነፍሰ ገዳዮቻቸውን እንዲበቀል መደለያቸው ክርስቲያናዊ አመለካከት ነውን? ኢየሱስና እስጢፋኖስ በበቀል ምትክ እግዚአብሔር የሚገድሉአቸውን ሰዎች ይቅር እንዲል ጸልዋል። እነዚህም ሰማዕታት በምድር ላይ በሚታረዱበት ጊዜ፤ ለሚገድሉአቸው ሰዎች በተመሳሳይ እንደጸለዩላቸው አልጠራጠርም - ይህም ተገቢ ነው (ማቴ. 5:10-12፤ 43-48)።

ይሁንና ታላቁ ጥያቄ፤ ጠላቶቻቸው ላይ ፍርድ የመሰጠቱ ጉዳይ ሳይሆን፤ «መቼ» እንደሚፈረድባቸው ነው። «እስከ መቼ ነው፤ ጌታ ሆይ?» የሚለው በመከራ ውስጥ የሚገኙ የእግዚአብሔር ሰዎች ለዘመናት የሚያሰሙት ጩኸት ነው [መዝ. (74):9-10፤ (79):5፤ (94):3-4፤ ዕንባ. 1:2 ተመልከት]። በሰማይ የሚገኙ ቅዱሳን እግዚአብሔር በመጨረሻው ጊዜ በኃጢአት ላይ በመፍረድ በምድር ላይ ጽድቅን

እንደሚመሠርት ቢያውቁም፡ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ትክክለኛ የጊዜ ሰሌዳ አያውቁም ነበር። የፈለጉት የግል በቀልን ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ቅድስና መገለጽና የፍትሔን መመሥረት ነበር። ዛሬ «መንግሥትህ ትምጣ!» በማለት ከልቡ የሚጸልይ ማንኛውም አማኝ የእነዚህን ቅዱሳን የልመና ቃል እንደ ገደል ማሚቶ እያስተጋባ ነው።

እግዚአብሔርም ለእነዚህ ሰማዕታት መሥዋዕትነታቸው በእርሱ የተወሰነ እንጂ በአጋጣሚ የተፈጸመ እንዳልሆነና ሌሎችም ፈለጋቸውን እንደሚከተሉ በግልጽ አስታወቃቸው። በሕዝቡ ሞት ውስጥ እንኳ እግዚአብሔር ከተቆጣጣሪነቱ አንዴም አይበዝንም [መዝ. (116): 15]፤ በመሆኑም፤ ምንም የሚያስፈራን ነገር የለም።

ጌታ ተመልሶ መንግሥቱን እስከሚመሠርትበት ጊዜ ድረስ በርካታ ሌሎች ቅዱሳን ይታረዳሉ (ራእይ 11:7፤ 12:11፤ 14:13፤ 20:4-5)። በዚያን ጊዜም እንደዛሬው ጠላት የሚያሸንፍ ይመስላል፤ ይሁንና እግዚአብሔር የመጨረሻ ቃል ይኖረዋል። በ«ሠለጠነው» በሃያኛው ክፍለ ዘመናችን እንኳ በብዙ ሺህ የሚቆጠሩ እውነተኛ አማኞች ሕይወታቸውን ለክርስቶስ ሠውተዋል፤ ይሁንና የሕይወት አክሊል ይጠብቃቸዋል (2:10)።

የምድር ነዋሪዎች (6:12 - 17) - ሰማዕታት በሰማይ ሆነው «ተበቀልልን!» ሲሉ፤ በምድር ላይ የሚኖሩና ከደኅንነት ርቀው የሚገኙ ሰዎች፤ «ሰውረን!» እያሉ ይጮኻሉ። የስድስተኛው ማኅተም መከፈት ሦስቱን የመጀመሪያ ርዕደ-ምድር እንቅስቃሴዎችን ጨምሮ፤ ዓለም አቀፍ መቅሰፍቶችና አደጋዎችን ያስከትላል (6:12፤ 11:13፤ 16:18-19)። ተፈጥሮ በሙሉ በጥፋት ይመታል - ፀሐይ፤ ጨረቃ፤ ከዋክብት፤ ሰማያት፤ ተራሮችና ደሴቶች ሁሉ። ይህንን ትዕይንት ከኢዩኤል 2:30-31 እና 3:15፤ እንዲሁም ከኢሳይያስ 13:9-10 እና 34:2-4 ጋር አወዳድር።

የሐንስ የጻፈው ተምሳሌታዊ ቋንቋ በመጠቀም ቢሆንም ቅሉ፤ እነዚህ ቁጥሮች እጅግ የበረታውን ሰው ሳይቀር የሚያስደነግጡ ትዕይንቶችን ያቀርባሉ። ሰዎች ከእግዚአብሔርና ከበጉ ፊት ለመሰወር ጥረት ያደርጋሉ። እንግዲህ ከበጉ ፊት ለመሰወር የሚደረገው መሻት ይታይህ! አንድ ጊዜ ዶክተር ቫንስ ሐቭነር፤ ቀኑ የሚመጣው እጅግ

ውድ የሆነው ርስት እንኳን በመሬት ውስጥ እንደሚገኝ ጉድጓድ በሚቆጠርበት ጊዜ ነው ብለው ነበር። ትክክል ናቸው።

በራእይ ጥናታችን ወደፊት እየገፋን ስንሄድ፡ የ«እግዚአብሔርን ቁጣ» የተለያዩ ገጽታዎች እንመለከታለን (11:18፤ 14:10፤ 16:19፤ 19:15)። እንዲሁም ደግሞ የሰይጣንን ቁጣ (12:17) እና ሰዎችም እግዚአብሔርን በመቃወም የሚያስሙትን የቁጣ ጩኸት እናያለን (11:18)። ወንዶችና ሴቶች ለእግዚአብሔር ፍቅር ራሳቸውን ካልሰጡና በእግዚአብሔር ጸጋ ካልተለወጡ በስተቀር ከእግዚአብሔር ቁጣ የሚያመልጡበት ምንም መንገድ አይኖርም።

ማዕረግም ሆነ ሀብት በዚያች አስጨናቂ ዕለት ማንንም ሊታደግ አይችልም። በዮሐንስ መዘርዘር ውስጥ፡ ነገሥታት፡ የጦር አዛዦችና ባሪያዎች፡ ሀብታሞችና ድሆች ይገኛሉ። «ማን ሊቆም ይችላል?»

«የበጉ ቁጣ» የሚለው ሐረግ አደናጋሪ ይመስላል። በመሆኑም «የአንበሳ ቁጣ» የሚለው የበለጠ ተዛማጅነት ያለው ነው። በክርስቶስ ትሕትናና ገርነት ላይ ማተኮሩን ስለተላመድን (ማቴ. 11:28-30)፡ ቅድስናውንና ፍትሕ አድራጊነቱን እንዘነጋለን። ሕፃናትን ወደ መቅደሱ የተቀበላቸው ይኸው ኢየሱስ ነጋዴዎችን ከዚያው መቅደስ ውስጥ አስወጥቷል። ይህም፡ የእግዚአብሔር ቁጣ ትክክለኛ ሕይወት ለሚመሩት ሁሉ ቅዱስ ፍቅር እንዳለውና ለክፉዎች ደግሞ የተቀደሰ ጥላቻ እንዳለው የሚያመለክት መረጃ እንጂ፡ እንደ ሕፃናት ወይም ትዕግሥት እንደሌላቸው ወላጆች ዓይነት የግንፍል ስሜት ፍንጣቂ አለመሆኑን የሚያሳይ ነው። በዓለም ውስጥ በሚገኘው ክፋት ላይ በፍትሕ የማይፈርደውን አምላክ ለማምለክ የሚፈልግ ሰው ቢኖር፡ መንፈስ ደካማና ስሜታዊነት የሚያጠቃው ሰው ብቻ ነው።

በተጨማሪም፡ በዚህ ሥፍራ የተጠቀሱት ሰዎች «ይቅርታ ለመጠየቅ» ፈቃደኞች ያልሆኑ ናቸው። እነርሱም ለእግዚአብሔር ፈቃድ ራሳቸውን ለመስጠት ካለመፈለጋቸውም በላይ፡ ወደ እግዚአብሔር በእምነት ከመሮጥ ይልቅ ከእግዚአብሔር ፊት (እንደ አዳምና ሔዋን) መሰወርን የሚመርጡ ናቸው። በመሆኑም ይህ አድራጎታቸው ፍርድ በራሱ የሰውን ልብ እንደማይለውጥ ያረጋግጥልናል። ይህን መሰሉ ሰዎች

ከእግዚአብሔር ፊት መሰወር ብቻ ሳይሆን ቅዱስ ስሙን በማርከስ ይሰድቡታልም (ራእይ 16:9÷ 11÷ 21)።

ይሁንና በዚህ አስጨናቂ የፍርድ ሰዓት ለአማኞች አንዳች ተስፋ ይኖር ይሆንን? ደግሞስ ከሐሳዊ- መሢሕ ጋር ቃል ኪዳን የተጋቡት የእግዚአብሔር ምርጦች የሆኑት የአይሁዶችስ ጉዳይ እንዴት ይሆን? በእርግጥ ቤተ ክርስቲያን ከተነጠቀች በኋላ እንኳ ሰዎች በጌታ ማመናቸው አይቀርም፤ ዳሩ ግን መከራውን እንዴት ያልፉት ይሆን? አንዳንድ መልሶችን ለማግኘት ወደ ራእይ 7 እናልፋለን።

ይሁንና በዚህ ክፍል ውስጥ የሚገኘውን የዮሐንስ ሦስተኛ ዓቢይ ነጥብ - ደኅንነት - ከማየታችን በፊት፥ በማቴዎስ 24 ውስጥ በተጠቀሱ የክርስቶስ ትንቢታዊ ቃላትና የዮሐንስ በራእይ 6 በጻፈው መካከል የሚገኙትን ተመሳሳይነቶች እንመለከታለን። የሚከተለው አጭር አስተዋጽኦ ይህንኑ ግልጽ ያደርገዋል።

ማቴዎስ 24

ራእይ 6

- ሐሰተኛ ክርስቶሶች (ቁ. 4-5)	- ነጭ ፈረስ ጋላቢ (ቁ. 1-2)
- ጦርነቶች (ቁ. 6)	- ቀይ ፈረስ - ጦርነት (ቁ. 3-4)
- ረሃብ (ቁ. 7)	- ጥቁር ፈረስ - ረሃብ (ቁ. 5-6)
- ሞት (ቁ. 7-8)	- ጉራቻ ፈረስ- ሞት (ቁ. 7-8)
- ሰማዕታት (ቁ. 9)	- ሰማዕታት ከመሠዊያው በታች
	(ቁ. 9-11)

- ዓለም አቀፍ - ሥርዓተ አልበኝነት (ቁ. 10-13)	- ዓለም አቀፍ ሥርዓተ- አልበኝነት (ቁ. 12-17)

ማቴዎስ (24: 14) በዓለም ሁሉ ስለመንግሥት ወንጌል መሰበክ የሚናገር ሲሆን፥ ራእይ 7ም ከዚሁ ጋር የሚስማማ ነው። ምናልባትም እግዚአብሔር በታተሙት 144,000 አይሁዶች አማካይነት ቃሉን ለዓለም በማካፈል፥ በውጤቱም እጅግ በርካታ ሕዝቦችን ያድን ይሆናል።

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የተገለጹትን ሁለት የሰዎች ቡድኖች ማነጻጸሩ መልካም ነው።

7:1-8

- አይሁዶች
- በቁጥር 144,000
- በምድር ላይ የታተሙ

7:9-17

- ከነገድ ሁሉ የተውጣጡ አሕዛቦች
- ሊቆጠሩ የማይችሉ
- በሰማይ በእግዚአብሔር ፊት

የቆሙ

ምንም እንኳን 144,000ዎቹ አይሁዶች የእግዚአብሔር ልዩ መልእክተኞች ስለመሆናቸውና እጅግ በርክተው የሚታዩትም አሕዛቦች በእነዚህ ምርጦች አገልግሎት መዳናቸው በግልጽ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ባይጠቀስም፤ ትክክለኛው ድምዳሜ ግን ይኸው ይመስላል። ይህ ከሆነ ደግሞ፤ በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ተጣምረው የመቅረባቸው ምሥጢር ምን ይሆን? እንዲሁም በማቴዎስ 24:14 ላይ የሚገኘው ተመሳሳይ አሳብ እንደሚጠቁመው፤ 144,000ዎቹ በታላቁ መከራ ጊዜ ለጌታ ይመሰክራሉ።

የታተሙ አይሁዶች (7:1-8) - መላእክት ከተፈጥሮ ኃይላት ማለትም ከነፋስ (7:1)፤ ከእሳት (14:18)፤ እና ከውኃ ጋር ተዛምደዋል (16:5)። ነፍሳትን ማቆም ከማዕበል በፊት የሚደረገውን ቆይታ ያመለክታል። እግዚአብሔር ተፈጥሮን ሁሉ ስለሚቆጣጠር፤ በቁጣው ቀን በሰው ልጅ ላይ ለመፍረድ በተፈጥሮ ኃይላት ይጠቀማል። «በአራቱ የምድር ማዕዘናት» የሚለው ሐረግ፤ በኢሳይያስ 11:12 ወይም በዕለታዊ ጋዜጣ ላይ ከሚታየው ዘገባ ይልቅ ሳይንሳዊነት አይጎድለውም።

በመጽሐፍ ቅዱስ፤ ማኅተም ባለቤትነትንና ጥበቃን ያሳያል። ዛሬ የእግዚአብሔር ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ የታተሙ ሲሆን (ኤፌ. 1:13-14)፤ ይህም እንደዳንንና በአስተማማኝ ሁኔታ ላይ እንደምንገኝ፤ ብሎም ደግሞ አንድ ቀን ወደ ሰማይ እንደምንወሰድ የሚያረጋግጥልን የእግዚአብሔር ዋስትና ነው። 144,000 አይሁዶች የአብን ስም እንደማኅተም የሚቀበሉ ሲሆን (14:1)፤ ይህም ሐሳዊ - መሢሕ

እንደማንተም የሚቀበሉ ሲሆን (14:1)፤ ይህም ሐሳዊ - መሢሕ ለተከታዮቹ ከሚሰጣቸው «የአውሬው ምልክት» የሚቃረን ነው (13:17፤ 14:11፤ 16:2፤ 19:20)።

ይህ ማንተም የተመረጡትን አይሁዶች «ምድርንና ባሕርን» ከሚጎዱ ፍርዶች የሚጠበቅ ሲሆን (7:2)፤ የመጀመሪያዎቹ አራት መላእክት መለኮቶቻቸውን በሚነፉበት ጊዜ የሚፈጸም ነው (ምዕ. 8)። የከፉ አንበጣዎች ከጥልቁ በሚለቀቁበት ጊዜ ፍርዶቹ እየከበዱ ይሄዳሉ (9:1-4)። ከእነዚህ አስፈሪ ፍርዶች ተጠብቀው፤ 144,000ዎቹ ተግባራቸውን በመፈጸም ጌታን ያስከብራሉ።

በየትኛውም ዘመን ቢሆን እግዚአብሔር ታማኝ የሆኑ ቅሪቶች አሉት። ኤልያስ ለእግዚአብሔር የቆመው እርሱ ብቻ እንደሆነ ቢያስብም፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር ተጨማሪ 7,000 ታማኝ ሰዎች ነበሩት (1ኛ ነገሥት 19:18)። በራእይ 7 ውስጥ የተገለጸው የማተም ተግባር፤ የእግዚአብሔር ፍርድ ከመውረዱ በፊት ታማኝ ሰዎች ከታተሙበት ከሕዝቅኤል 9:1-7 ውስጥ ዳራውን ያገኛል። በመሆኑም፤ እነዚህ 144,000 አይሁዶች በመጨረሻው ዘመን ከእግዚአብሔር ዘንድ ልዩ ተልዕኮ የተሰጣቸው ምርጥ ሕዝቦች ሲሆኑ፤ በሌላ በኩል ደግሞ በየትኛውም የታሪክ ወቅት ላይ የሚገኙትን ታማኝ ምርጦች ያመለክታሉ።

ቁጥር 144,000 ፍጹምነትንና ሙሉነትን ስለሚያመለክት፤ ጠቃሚ ቁጥር ነው (144 = 12 X 12)። አንዳንዶቹ በዚህ ቁጥር ውስጥ «መላውን» የእግዚአብሔርን ምልዓትነት ይመለከቱበታል - አሥራ ሁለቱን የእስራኤል ነገዶች (የብሉይ ኪዳን ቅዱሳን) እና አሥራ ሁለቱን ሐዋርያት (የአዲስ ኪዳን ቅዱሳን)። ይህ የዚህ ምንባብ ጥሩ ማዛመጃ ሊሆን ቢችልም፤ ዳሩ ግን እነዚህ 144,000ዎቹ ሁሉ አይሁዶች እንደሆኑና ነገዳቸውም ስለተጠቀሰ፤ መሠረታዊው ትርጓሜ መሆን ግን አይችልም።

አንድ ጊዜ አንድ ሰው ከ144,000ዎቹ አንዱ እንደሆነ ሲነግረኝ፤ «የየትኛው ነገድ አባል ነህ? ይኼን ልታረጋግጥ ትችላለህ?» ብዬ ጠየቅሁት። በመሠረቱ፤ ይኼን ሊያረጋግጥ አይችልም ነበር፤ ከአይሁድ ውጭ ማንም ሰው ራሱን እንደ አንዱ የዚህ ነገድ አባል አድርጎ ሊቆጥር የሚችል የለም። የዘር ሐረጎቹ ዘገባዎች በሙሉ ተቆጥሮ ለመድረስ

የመወሰዳቸውና «የመጥፋታቸው» ጉዳይ እንኳ ለእግዚአብሔር ችግር አይሆንበትም። እርሱ ሕዝቡንና ምንጫቸውን ያውቃል (ማቴ. 19:28፤ የሐዋ. 26:7፤ ያዕ. 1:1 ተመልከት)።

ይህም ሆኖ፣ ምንባቡን ቃል በቃል ለመተርጎም የምናደርገው ሙከራ እንከን የለውም ለማለት አይደለም። ከሌሎች ነገዶች ጋር ርስት ሳይኖረው ሌዊ በዚህ የዘር ሐረግ ውስጥ የተጠቃለለው ለምን ይሆን? (ዘጉ. 18:20-24፤ ኢያሱ 13:14)። ብዙውን ጊዜ ከወንድሙ ምናሴ ጋር ተለይቶ የማይጠቀሰው ኤፍሬም ተዘንግቶ ዮሴፍ የተመዘገበው ለምንድነው? በመጨረሻም፣ ዳን በዚህ ስፍራ ባይጠቀስም ቅሉ፣ ዳሩ ግን በሕዝቅኤል ስለ መሬት ክፍፍል በሚናገረው ክፍል ውስጥ የተጠቀሰው ለምንድነው? (ሕዝ. 48:1)። ለእነዚህ ጥያቄዎች በርካታ የ«ይመስላል» አሳቦች ቢቀርቡም፣ ዳሩ ግን ትክክለኛዎቹን መልሶች አናውቃቸውም። እስራኤል የሚለውን በቤተ ክርስቲያን በመተካት በመንፈሳዊ መንገድ ብንተረጉመው እንኳ፣ ከዚህ የተሻለ እርግጠኝነት አይኖረንም። «ምሥጢራቱን» ለእግዚአብሔር ልንተወው ሲገባ፣ ሆኖም እነዚህንም ነገሮች አለማውቃችን ለምናውቀው ከመታዘዝ እንዳያቅበን ልንጠነቀቅ ይገባል (ዘዳ. 29:29)።

የዳኑ አሕዛቦች (7:9-17) - የራእይ መጽሐፍ አትኩሮት በዓለም ሁሉ ለሚኖሩ ሰዎች እግዚአብሔር በሚያደርጋቸው ነገሮች ላይ ስለሆነ፣ መጽሐፉን ስታነብ ዓለም-አቀፋዊ አመለካከት ማዳበርህ የማይቀር ይሆናል። በጉ የታረደው፣ «ከነገድ ሁሉ፣ ከቋንቋም ሁሉ፣ ከወገንም ሁሉ፣ ከሕዝብም ሁሉ ሰዎችን» ለማዳን ነበር (ራእይ 5:9)። በዚህ ሥፍራ የተገለጹት እጅግ ብዙ ሰዎች «ከሕዝብና ከነገድ ከወገንም ከቋንቋም» የመጡ ነበሩ (7:9)። የጌታችን የሥልጣን ቃል፣ «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ» የሚል ነበር (ማር. 16:15)።

የእነዚህ እጅግ በርካታ ሕዝቦች ማንነት አጠያያቂ አይሆንም። ከሽማግሌዎች አንዱ ለዮሐንስ ገልጾለታልና (ቁ. 14) - በመከራው ጊዜ ውስጥ በክርስቶስ በማመን የዳኑ አሕዛቦች ናቸው። (ይህንን የሰዎች ቡድን በራእይ 14 ደግሞ እንመለከታለን)። ዛሬ በብዙ የዓለም ክፍሎች በአንጻራዊ መልኩም ቢሆን ለክርስቶስ መመስከሩ ቀላል ሲሆን፣ በመከራው ወቅት፣ በተለይም በመጨረሻው አጋማሽ ላይ ሁኔታው

እንዲህ አይሆንም። በዚያን ጊዜ፥ ሰዎች «የአውሬውን ምልክት» እስካልተቀበሉ የመግዛትና የመሸጥ ዓቅም ስለማይኖራቸው መሠረታዊ ፍላጎቶቻቸውን እንኳ ለማሟላት ይሳናቸዋል። ቁጥር 16 እንደሚያመለክተው፥ ረሃብ (13:17 ተመልከት)፥ ጥማት (16:4 ተመልከት)፥ ብሉም የመጠለያ እጦት ይፈታተናቸዋል። (በ16:8-9 ስለፀሐይ ቃጠሎ የሚለውን ተመልከት)።

በዙፋኑ ፊት ቆመው ሳሉ በዚያ አካባቢ ያለመቀመጣቸው እውነታ፥ እነዚህ ወገኖች ከሃያ አራቱ ሽማግሌዎች ጋር እንዳልተቀላቀሉ ያሳያል። ዮሐንስም ራሱ እነማን እንደሆኑ አያውቅም ነበር! የብሉይ ኪዳን አማኞች ወይም ቤተ ክርስቲያን ቢሆኑ ኖሮ፥ ዮሐንስ ባወቃቸውም ነበር። የሽማግሌው ማንነታቸውን ለዮሐንስ የመናገር አስፈላጊነት ልዩ ሕዝብ እንደሆኑ ያሳያል፤ በእርግጥም ናቸው።

በመሠረቱ፥ በሰማያዊቱ ከተማ (ራእይ 21-22)፥ ልዩነቶች ሁሉ ይወገዱና ሁላችንም በክብር የእግዚአብሔር ሕዝብ እንሆናለን። ሆኖም እግዚአብሔር መርሐ ግብሩን በሰብአዊ ታሪክ ውስጥ በመፈጸም ላይ እስካለ፥ በአይሁዶች፥ በአሕዛብ፥ በቤተ ክርስቲያንና በታላቁ መከራ ቅዱሳን መካከል ልዩነቶች ይኖራሉ።

ዮሐንስ ስለእነዚህ ሰዎች ግሩም ገለጻ አቅርቧል።

በመጀመሪያ፥ በእግዚአብሔርና በበጉ ዙፋን ፊት ስለቆሙ፥ «ተቀባይነት አግኝተዋል»። ውሸታዎች በሚወደዱበትና ሰይጣን በሚሠለጥንበት ጊዜ ለእውነት በመቆማቸው ምክንያት በምድር ላይ ተቀባይነትን ስለማጣታቸው ጥርጥር የለውም። ነጫጭ ልብሶቻቸውና የዘንባባ ዝንጣፊዎቹ ድልን ያውጃሉ - እውነተኛ ድል አድራጊዎች ነበሩ። አይሁዶች ልዩ ብሔራዊ የደስታ ጊዜ በሆነው የድል በዓላቸው ዕለት በዘንባባ ዝንጣፊዎች ይጠቀማሉ (ዘሌ. 23:40-43)።

ከዚያም፥ እጅግ ደስተኞች ስለመሆናቸው እንመለከታለን። ለእግዚአብሔርና ለበጉ የምስጋና መዝሙሮችን ሲያቀርቡ፥ ዙፋኑን የከበቡትም ሁሉ በአምልኮአቸው ውስጥ ተሳታፊዎች ይሆናሉ።

ሦስተኛ፥ ሽልማት ተቀብለዋል። በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት የመቅረብና እርሱን የማገልገል ዕድል ተሰጥቷቸዋል። የእግዚአብሔር

ሰዎች ወደ መንግሥተ ሰማያት ሲደርሱ፤ በዚያ የሚሠሩት ሥራ ይጠብቃቸዋል! እርሱን በፍጹምነት ለማገልገል መቻል አለብን። በጉ እረኞችን ይሆንና በመልካም ነገሮች ሁሉ ያረካናል (ኢሳ. 49:10፤ ራእይ 21:4 አንብብ)።

የሰባተኛው ማኅተም መከፈት «የሰባት መለኮቶችን ፍርዶች» የሚያስከትል ሲሆን (ራእይ 8 - 11)፤ በዚህም ጊዜ የእግዚአብሔር ፍርድ በጥልቀትም ሆነ በደረጃ ይጨምራል። ይሁንና ይህ ከመሆኑ በፊት፤ እግዚአብሔር በቁጣው ጊዜ ምሕረቱን እንደሚያስብ የሚያረጋግጥልን ቃል ይገኛል (ዕንባ. 3:2)። ከእግዚአብሔር ቁጣና በሰይጣንና በጭፍሮቹ ከሚነሣው ሽብር ባሻገር፤ እጅግ ብዙ ሰዎች በኢየሱስ ክርስቶስ ደም ይድናሉ።

ዘመኑ ወይም የአገዛዝ ሥርዓቱ ምንም ዓይነት ቢሆን፤ የእግዚአብሔር የማዳን መንገድ ሁልጊዜም አንድ ነው - የእግዚአብሔር በግ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን።

ይሁንና፤ በዚያን ጊዜ እጅግ ብዙ ሰዎች አዳኙን ትተው «በአውሬው» የሚታመኑበትም አሳዛኝ ሁኔታ ይኖራል። ዛሬስ ቢሆን ከክርስቶስ ይልቅ ሰይጣንን፤ ከሚመጣው ይልቅ አሁን ያለውን ዓለም የሚመርጡ ሰዎች አሉ አይደለም? እነዚህም ሰዎች «የአውሬውን ምልክት» እንደሚቀበሉት የታላቁ መከራ ዘመን ሰዎች ሁሉ የተኮነኑ ይሆናሉ።

አንተም እስከዛሬ በአዳኙ ካለመንህ፤ ዛሬውኑ እመንበት። በእርሱ ካመንህ ደግሞ፤ ሌሎችም ከሚመጣው ቁጣ ይድኑ ዘንድ የማዳኑን የምሥራች አካፍላቸው።